

Korsgaard: Ministeren gik nu angrebsvis over til at konstatere i tre Punkter. Men Ministeren glemte, at jeg for to Aar siden henstillede saa indtrængende som muligt til Ministeren, at man paasaa, at de for Kommunerne gældende Love blev overholdt. Jeg kan daarligt tro, at Ministeren ikke kender saa meget til disse Love, at han ikke ved, at hvis det, jeg her har fremført, er rigtigt, saa lignes der ulovligt. Ministeren har overhovedet ikke været inde paa Spørgsmaalet om Hustrufradrag under visse Forhold. Det er en Ting, som jeg mener i allerhøjeste Grad er en Realitet. Over for dette sagde Ministeren i sin Bemærkning før den sidste Tale, at Ministeriet overhovedet ikke havde Mulighed for at skride ind. Jeg vil indtil videre benægte Rigtigheden af en saadan Paastand. Om en Minister har juridisk Bemyndigelse til at paalægge, interesserer mig ret lidt, saa vist som jeg er fuldkommen overbevist om, at en Henstilling med en Henvi- ning til Loven under alle Omstændigheder vil være fuldkommen tilstrækkelig. Det er det, jeg har kaldt paa for 2 Aar siden, jeg har gjort det skarpere i Aften, og jeg tror, jeg har underbygget min Paastand. Ministeren har i hvert Fald slet ikke gjort Forsøg paa at paavise, at min Antagelse om, at der ikke lignes efter Lovens Regler, ikke er rigtig, og jeg maa da gentage, at hvis et Ministerium virkelig fastholder, at det kan ikke tage sig videre af, om en Lov overholdes eller ikke — en Lov, der er gennemført af dette Ministerium —, saa er det overmaade beklageligt.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Nej, jeg kan virkelig ikke afgøre, hvorvidt de Oplysninger, det ærede Medlem har fremsat i Aften, er rigtige — oven i Købet, forstod jeg, Oplysninger fra Aar, der laa noget tilbage i Tiden; jeg hørte det ikke bestemt. Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Kristen Amby, at jeg tror, det ærede Medlem har megen Grund til at erindre, at der er en vis Forskel paa Logik og Sofisme. Det ærede Medlem forsøgte sig i Sofisme med de Bemærkninger, han sidst fremkom med. Det ærede Medlem ved, at det, jeg har sagt ved min Forelæggelse af Lovforslaget, er, at de Skatter, jeg foreslaar i dette Lovforslag, paalægges ens for alle, og

at jeg derefter har sagt, at hvis nogen paa Grundlag af dette Lovforslag vil spørge mig, om jeg har sat mig som Maal, at alle vil komme til at betale det samme i Skat, altsaa som Helhed, saa maa jeg erkende, at det Maal har jeg ikke kunnet sætte mig; det vilde betyde Udslettelse af det kommunale Selvstyre. (*Kristen Amby:* Det glæder mig, at Ministeren forudser, det varer ikke saa længe). Jeg maa sige, jeg har ikke særlig Grund til at tro det. Men, ærede Medlem, her skal der danses: at man opfatter loyalt, hvad der siges fra denne Talerstol.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg beklager at maatte bruge Ordet „konstatere“ — jeg vil, som sagt, gerne være elskværdig mod Ministeren i Aften, og Ministeren synes aabenbart ikke om det Ord. Men jeg konstaterer altsaa, at Ministeren intet har haft at sige til, at jeg hævder, at en Indtægt paa over 1 300 Kr. — efter at Børnefradrag, Skattefradrag og Forsikringsfradrag er foretaget — ikke kan nedsættes til mindre end, skal vi sige, 400 Kr. Dertil har Ministeren intet at sige. Jeg konstaterer, at Ministeren intet har haft at sige til den Udredning, som jeg har givet med Hensyn til Muligheden af at give Hustrufradrag, hvis den paagældende Hustru er selverhvervende. Saa bliver der tilbage, om de paagældende Ting gøres. Jeg har altsaa nævnt en Liste, der ganske vist var gældende for to Aar siden — jeg har den ikke nyere —, men Ministeren har det jo selv i sin Haand — for ellers maa han da være mere ubegavet, end saa sandelig ogsaa Ministre har Lov til at være — paa en eller anden Maade at faa konstateret, hvorledes Skalaen er i de forskellige Kommuner, jeg her har nævnt. Og ud fra en blot og bar Hæderlighedsbetragtning gaaende ud paa, at Love kan være rigtige og de kan være forkerte, men som Minister har man, saa langt ens Evner rækker, uden Hensyn til om man har juridisk Pligt til det eller ej, den moralske Pligt at tilstræbe, at de bliver fulgt — ud fra en saadan Betragtning maa jeg gentage, at jeg kan ikke se rettere, end at Ministeren har en moralsk Pligt til i hvert Fald at søge at faa dette